

לבריטים המחרמים

מכתב פתוח לעמיתי וחברי באנגליה

דן בן-דוד

אני מתקשה יותר ויותר להכניס את היתד המרובעת, הנקרא חירות והזכות להגדרה עצמית – שהינו מרכיב כה מרכזי בתרבות שלכם ושלנו – לחור החרם העגול שנחרט לאחרונה על ידי הארגון שמייצג אתכם, המדענים הבריטים. הרי האתוס שלכם, כמו שלנו, הוא של בדיקת העובדות ללא משוא פנים לפני הסקת המסקנות.

החלטתכם לסמן דווקא את ישראל כמוקצית היחידה בעולם אינה מובנת לחלוטין, לא רק בגלל התעלמותכם מהדיקטטורות הרודניות הרבות ברחבי העולם, אלא – ואולי במיוחד – לאור העובדה שיש לשתי המדינות שלנו הרבה יותר מהמשותף ממה שאולי הייתם מוכנים להודות. נתחיל בכך ששתי המדינות משלבות דת רשמית – במקרה שלכם, הכנסייה האנגלית – עם דמוקרטיה תוססת. לא אחד אלא שלושה צלבים מקשטים את דגליכם – ומי בעולם בכלל מעז להעלות ספקות לגבי הלגיטימיות שלכם לקבוע את סמל הנצרות על דגל הדמוקרטיה האנגלית?

הרי, אינכם לבד. לצלב מקום מכובד בדגלים של לא מעט מדינות באירופה ובמקומות אחרים, בזמן שמדינות מוסלמיות רבות שמות סמלים איסלמים על דגליהן.

לנו רק תשיעית מאוכלוסייתכם, אז אנו מסתפקים במגן דוד אחד על דגלנו. למעשה, אנו המדינה היחידה בעולם ששמה את סמל היהדות על דגלה. אך זה כמובן קשור לעובדה הפשוטה שאנו המדינה היחידה על כדור הארץ עם רוב יהודי. האם קיימת סיבה מדוע מה שמותר לכם אינו מותר לעם היהודי?

אולי כדאי להזכיר כי בזמן שדגלנו ומדינתנו בני 59 שנים בלבד, המגן דוד נמצא איתנו הרבה יותר. יתכן אף ששמעתם על אותו דוד. הוא היה מלך שלנו (מושג שוודאי מוכר לכם) בארץ הזו כבר לפני 3,000 שנה. אם היה מלך, אז סימן שהיתה לנו גם מדינה כאן פעם. זה היה לפני שאירופאים קדמונים – מיוון ומרומא, וצלבנים משכונתכם ומוסלמים משכונתנו – כבשו את אדמתנו, הרסו את בתינו ורצחו את עמנו. לאחר שאבותיכם חיסלו את המדינה היחידה שהיתה לעם היהודי ופיזרו אותנו בכל רחבי תבל, זכינו לבונבוניירה: לאינקוויזיציה, לפוגרומים ולנאצים, כולם על אדמת אירופה.

אחרי 2,000 שנה, חזרנו הביתה – עם לא מעט תודות להכרזתו של לורד בלפור שלכם ולהחלטת האו"ם מנובמבר 1947 שאפשרה לעם היהודי לבנות את ביתו על פיסה קטנה של אדמתו ההיסטורית.

לשכנינו כמובן היו תוכניות אחרות. הם דחו את החלטת האו"ם לחלק את הארץ למדינה יהודית ולמדינה ערבית. הם תקפו אותנו וניסו להשלים את המלאכה שהנאצים החלו. למרות הנשק וההדרכה שסיפקתם למי שבאו להורגנו (סיר ג'ון גלוב בירדן ומטוסי ספיטפייר במצרים, למשל, וודאי זכורים לכם) והאמברגו על מכירת נשק לנו (אכן, החרם שלכם עלינו אינו דבר חדש), גברנו על המכשולים ובנינו שוב את מדינתנו.

שכנים שונים בתקופות שונות תוקפים אותנו ללא הפסקה מאז זכינו לעצמאות ב-1948. עם חלקם עשינו שלום (כדאי שתציצו פעם בספר לימוד מצרי או תביטו בלהיט הטלוויזיוני שלהם על הפרוטוקולים של זקני ציון כדי לקבל מושג מה הולך ומתבשל שם לקראת התקופה שלאחר מובאראק) ועם אחרים ניסינו.

שגינו בגדול כשהתנחלנו ביהודה, שומרון ובעזה – למרות זכותנו ההיסטורית לאדמה. טעות ענקית היתה ליישב אזרחים באזורים שלא יוכלו אף פעם להיות חלק ממדינה דמוקרטית עם רוב יהודי גדול, אזורים שלמרבית הצער חיילים חייבים לפטרל כדי לשמור על חיינו. לקח הרבה זמן, אך כפי שניתן לראות מהפינוי המוחלט שלנו מעזה וממשאל העם על הגדה שבא לידי ביטוי בבחירות האחרונות, רב הישראלים החליטו לאמץ את העיקרון של שתי מדינות לשני העמים.

בקיצור, אנו לא פחות ולא יותר מושלמים מכם. אנו, כמוכם, עשינו שגיאות ואנו מנסים לתקנם. בוודאי שאין לנו יותר אנשים גזעניים מכם ולא נדבקנו בנגיף הקולוניאליסטי יותר ממדינות אחרות ששלחו את הארמדות לצד השני של העולם כדי להגן על "אדמתם" הנמצאת על איים במרחק יריקה מחופי ארגנטינה.

בשנים האחרונות, הטראומטיות מאוד, רובינו הגענו להפגמת התנאי ההכרחי לעשיית שלום: שותפים אמיתיים חייבים להבדיל בין ההכרה בעובדות הקיום של השותף לבין ההכרה בזכותו של השותף לקיום. ללא הכרה מהסוג השני, כל הסכם "שלום" אינו אלא הסכם הפסקת אש זמני. ישראל סוף סוף הגיעה לנקודה הזו בתודעה הקולקטיבית שלה ובנכונותה להתפשר ולוותר תמורת שלום אמיתי. לרוע המזל, שכנינו עדיין במרחק שנות אור ומספר אמניפיציות מאותה הארה. אז אנו נמתין, נעודד, נשכנע, ונהפוך כל אבן – אך לא נפקיר את אזרחינו. נותרנו ללא הגנה בשואה אחת יותר מדי.

היה פעם אנגלי בשם צ'מברלין שלמד, ביחד עם הוריקם וסביכם, מהו "שלום בזמננו" כאשר חותמים על הסכם עם מי שמתכנן להיות תליינכם. לפעמים כדאי להאזין לאויבים. הנאצים לא הסתירו את כוונותיהם. גם החמאס, החיזבאללה, האירנים, אל-קאעידה והפונדמנטליסטים מבית אצלכם אינם מסתירים את מטרותיהם.

הסוגיה שאנו מתמודדים מולה אינה של גבולות – והיא אף פעם לא היתה כזו. הסוגיה האמיתית היא של מחיקתנו לצמיתות מהדיסק הקשיח העולמי.

אולי אנו אחד הקבצים הראשונים בתיקיית ההשמדה שלהם. אך על תשלו את עצמכם לגבי מקומכם ברשימה. אצלנו הם בודקים קודם את השיטות ואת נשק. אך אתם תמיד זוכים לראות מקרוב את ההצגות המלאות לאחר מספר שנים, עם ריבית דה ריבית (זוכרים את חטיפות המטוסים?). היום, הטילים שלהם עושים קציצות מערינו. אך טיליהם גדלים וטווחיהם מתקרבים יותר ויותר לעריכם. המחבלים המתאבדים החלו עם הילדים שלנו, אך מאז לקחו את המופע האור-קולי שלהם למגדלי התאומים, למערכות ההסעה שלכם, ולרכבות ספרדיות. התחמושת שלהם קונוונציונלית – עדיין. לא צריכים דמיון, אלא רק אוזניים ומתורגמן כדי להבין לאילו כיוונים הם מתכוונים להרחיב את מאגרי הנשק שלהם.

כאשר זהו העתיד שמתכננים שכנינו עבורנו היום – ולכם מחר – אז מה בוחרים נציגיכם לעשות? את מי הם מחליטים להחרים?

מה יכול עם לעשות כדי לרצות עם אחר העושה כל מה שניתן להכחידו? כדאי שתחלו לחשוב קצת על הסוגיות הללו, כי כאשר יהיה פיצוץ גרעיני בלונדון (לא אם, אלא כאשר), אז רצוי שתהיה לכם תוכנית מגירה טובה יותר מהחרמת הקורבנות.